

JOHN MACARTHUR

PENTRU
OILE MELE

DOCTRINA ISPĂȘIRII REALE

PENTRU OILE MELE. DOCTRINA ISPĂȘIRII REALE

John MacArthur

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original ca serie a două predici intitulate *The Doctrine of Actual Atonement*, la Grace to You. Tradus și publicat cu permisiunea Grace to You.

Translated by permission of **Grace to You**. Translation accuracy has not been verified by *John MacArthur* or *Grace to You*. Copyright 2017, *Grace to You*.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Tehnoredactare și design pentru ediția electronică: Asociația MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

 imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

 imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

 stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul unde acestea sunt stocate în original.

 copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:
<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

JOHN MACARTHUR

PENTRU
OILE MELE

DOCTRINA ISPĂȘIRII REALE

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI	7
Provocarea și nevoia de claritate	7
Opinia majorității	8
Implicațiile ispășirii universale	10
Problema inabilității totale a păcătosului	12
O ispășire limitată sau una universală?	14
Cine și cum limitează ispășirea?	18
Concluzie	24
PARTEA A DOUA	29
Limitările noastre	29
Ispășirea în Vechiul Testament	31
Ispășirea și lucrarea Evangheliei	34
Pentru cine a murit Hristos?	42
Lumea pentru care a murit Hristos	45
Cei toți pentru care a murit Hristos	55
Pentru oile Mele	60
Concluzie	63

PARTEA ÎNTÂI

PROVOCAREA ȘI NEVOIA DE CLARITATE

Ei bine, cât de mulți dintre dumneavoastră ați vrut dintotdeauna să mergeți la seminarul teologic? Sunteți pe punctul de a merge astăzi. Vreau să vă provoc gândirea, discutând despre întrebarea următoare: Pentru cine a murit Hristos? De-a lungul ultimelor săptămâni, ne-am îndreptat atenția asupra unor doctrine foarte importante: doctrina perseverenței sau a păstrării sfinților în har și doctrina alegerii suverane în mântuire. Am analizat apoi doctrina inabilității totale sau absolute, adică acea depravare a păcătosului care face imposibil ca el să răspundă Evangheliei. Azi vreau să vă vorbesc despre ceea ce am ales să denumesc, încercând să-i confer o denumire mai precisă, „doctrina ispășirii reale”. Așadar, discutăm despre doctrina ispășirii reale.

Trebuie să înțelegeți că aceste doctrine despre care vorbim stau în însăși inima și sufletul teologiei noastre. Ele sunt tocmai acele învățături care au fost tratate în marea Reformă și salvate din întunericul romano-catolicismului. Pentru majoritatea creștinilor poate să pară evident pentru cine a murit Hristos, dar acest lucru se datorează faptului că avem tendința de a judeca lucrurile la un nivel superficial și nu să ne gândim la ele profund. De aceea, ajungem să ratăm însăși esența unora dintre aceste adevăruri glorioase, care ar trebui studiate ceva mai atent. Și vreau să încerc să fac acest lucru în seara aceasta.

Să începem într-o modalitate simplă, și sper că acest lucru vă va fi clar. Știți, așa cum le spun tinerilor predicatori, este foarte ușor să nu te faci înțeles. Foarte ușor. Tot ce trebuie să faci este să nu știi despre ce vorbești, așa încât nici alții nu vor ști. Iar unii ar putea să spună, „Ei bine, acest mesaj a fost prea complicat”. Dar ar putea să fi fost doar o iluzie că mesajul a fost complicat, când în realitate omul acela nu l-a înțeles, după cum nici tu n-ai putea să-l înțelegi. Este dificil să te faci clar. Pentru a fi clar, trebuie să înțelegi subiectul în realitate și să te străduiești din greu să-l formulezi pe înțelesul celorlalți, într-o formă ce poate fi înțeleasă. Tocmai acest lucru am încercat să fac și eu, și sper că va fi clar.

OPINIA MAJORITĂȚII

Dar haideți să începem cu câteva lucruri simple. Dacă l-aș întreba pe creștinul obișnuit, „Pentru cine a murit Hristos?”, răspunsul tradițional ar fi, „Pentru toți. Hristos a murit pentru

întreaga lume; El a murit pentru toți păcătoșii”. De aceea, majoritatea oamenilor din biserică cred – și sunt sigur că și mulți oameni din afara bisericii adevărate, mulți oameni care se asociază cu creștinismul cred – că, pe cruce, Isus a plătit datoria păcatului pentru toți oamenii, pentru că El îi iubește pe toți și vrea ca toți să fie mântuiți. Aceasta este, pe scurt, perspectiva comună printre evanghelici. Isus a murit pentru toți. El a plătit prețul pentru păcatele tuturor. De aceea, tot ceea ce trebuie să facem este să le spunem păcătoșilor că Isus îi iubește atât de mult, încât a plătit prețul și El vrea ca ei să fie mântuiți, iar tot ceea ce au ei de făcut este să răspundă acestei chemări.

Dar, dacă acest lucru este adevărat, atunci Isus a obținut pe cruce o mântuire potențială, nu una reală. Astfel spus, păcatele tuturor păcătoșilor a fost ispășite în mod potențial, iar această ispășire nu poate fi reală câtă vreme ei nu o activează prin credința lor. Așadar, ce trebuie să facem este să le spunem păcătoșilor că trebuie să își însușească mântuirea care a fost obținută deja pentru ei. Întrucât Hristos a murit pentru fiecare om, fiecare om poate fi mântuit. Totul ține de oameni, de actul lor de a primi acea mântuire. Așadar, responsabilitatea noastră este să-i convingem să vină și să primească mântuirea care le este oferită, să-i convingem să vină și să accepte darul.

Această gândire este atât de profund impregnată în teologia evanghelică, încât cea mai populară carte scrisă pe tema bisericii în momentul de față – *Biserica, o viziune, o pasiune* [orig. *The Purpose-Driven Church*, de Rick Warren, n.trad.] – spune, prin autorul ei: „Pot să conduc pe oricine la Hristos, dacă descopăr cheia inimii acelei persoane”. Prezumția de aici este că, dacă reușești să identifici tehnica prin care să îl conduci pe

om până într-un anume punct emoțional, poți să câștigi pe oricine la Hristos pentru că, dincolo de orice, El a murit pentru toți oamenii. Aceasta este gândirea populară.

Știu că mulți dintre voi gândiți în felul acesta: „Bine-bine, dar mi se pare că așa am crezut și eu dintotdeauna. Așa am fost învățat”. Ei bine, am putea să te conducem în locuri unde n-ai fost niciodată până acum, dar este un lucru bun.

IMPLICAȚIILE ISPĂȘIRII UNIVERSALE

Am văzut care este gândirea populară. Implicația acestei gândiri ar fi următoarea: iadul este plin de oameni pentru care Hristos a murit. Sau, ca să mă exprim diferit – iadul este plin de oameni pentru ale căror păcate s-a plătit pe deplin pe cruce. Nu-i așa că, atunci când formulăm acest lucru în felul acesta, sună ceva mai problematic? O altă modalitate de a prezenta acest lucru ar fi că iazul de foc, care arde veșnic cu foc și pucioasă, este plin de oameni condamnați pe vecie, pentru ale căror păcate Hristos a ispășit pe deplin pe cruce. Mânia lui Dumnezeu a fost satisfăcută prin ispășirea lui Hristos în locul acelor oameni, care vor rămâne pe vecie în Iad.

Acum, că veni vorba, Raiul va fi și el populat de sufletele acelorora pentru care a murit Hristos. Așadar, Hristos a făcut exact același lucru atât pentru ocupanții Iadului, cât și pentru cei ai Raiului. Acest lucru face ca întrebarea să devină și mai problematică. Singura diferență este că oamenii din Rai au acceptat darul, pe când cei din Iad l-au respins. Aceasta este, în mare, perspectiva tradițională evanghelică.

Dar nu-i așa că sună destul de ciudat când începi să detaliezi un pic această gândire? Faptul că Isus a murit și a plătit pe deplin pedeapsa pentru păcatele celor condamnați, că a murit și a plătit pe deplin pedeapsa pentru păcatele celor glorificați; că Isus a făcut același lucru pentru ocupanții Iadului pe care l-a făcut și pentru ocupanții Raiului, și că singura diferență stă în alegerea făcută de păcătos – aceasta este ca și cum ai spune că moartea lui Hristos nu reprezintă o ispășire *reală*, ci doar una *potențială*. În realitate, El nu a obținut mântuirea pentru nimeni în mod specific. El doar pare că a îndepărtat un soi de barieră pentru a face posibil ca păcătoșii să aleagă să fie mântuiți.

Așadar, mesajul – mesajul evanghelic tipic – care este adresat păcătoșilor este acesta: „Dumnezeu te iubește atât de mult încât Și-a trimis Fiul, care a plătit pe deplin pedeapsa pentru păcatele tale. Nu vrei să răspunzi acelei iubiri și să nu-L dezamăgești pe Dumnezeu? Nu vrei să accepți darul și să-L lași să te mântuiască, întrucât a plătit deja pe deplin prețul pentru păcatele tale?” Decizia finală rămâne la latitudinea păcătosului.

Această abordare implică ideea că Dumnezeu te iubește atât de mult, că ești atât de special, încât L-a dat pe Fiul Său și a plătit pe deplin pedeapsa pentru păcatele tale, astfel că acest lucru se presupune că ar trebui să te miște emoțional să-L iubești și să accepți acest dar. În felul acesta, trebuie să faci cumva să îl convingi pe păcătos, să îl manipulezi pe păcătos în acea direcție, încercând să găsești un element psihologic, o nevoie aparentă, să cânti muzica potrivită la orgă, să cânti imnul potrivit pentru a face o invitație. Este ca și cum ai unge un plan înclinat cu ceva alunecos și l-ai determina pe om să meargă către direcția lui.

PROBLEMA INABILITĂȚII TOTALE A PĂCĂTOSULUI

Dar aici avem o problemă, o mare problemă. Am văzut în ultimul nostru studiu că nici un păcătos nu poate face acea alegere prin puterile sale, corect? Aceasta este doctrina inabilității absolute. Pur și simplu el nu poate face acea alegere. Nu poate. Toți oamenii – toți oamenii – sunt păcătoși, iar toți păcătoșii sunt morți în nelegiuirile și păcatele lor. Toți sunt străini de viața lui Dumnezeu. Toți fac numai rău și asta continuu. Toți sunt lipsiți de dorința de a înțelege, de a se pocăi și a crede, și sunt incapabili de acestea. Toți au mințile întunecate, orbite de păcat și de Satana, toți au inimile pline de rele; toți sunt răi, disperat de răi. Toți au dorințele îndreptate doar către a face voia tatălui lor, care este Satana. Toți sunt incapabili să Îl caute pe Dumnezeu. Toți sunt prinși în capcana incapacității și lipsei de dorință absolută după mântuire.

Așadar, cum ar putea păcătosul să facă această alegere? Nu mă interesează ce nevoi aparente ai putea descoperi în viața lui. Nu-mi pasă ce ai putea să te gândești că vezi „în inima lui” și care să îți permită să conduci pe cineva la Hristos. Nu mă interesează câte versuri conținând invitații ai putea să cânti sau câtă muzică la orgă ori muzică sentimentală ai putea să cânti pentru a încerca să-i induci un fel de răspuns, căci păcătosul, prin puterea lui, este incapabil să înțeleagă, să se poată pocăi și să poată crede.

Vă amintiți ceea ce am văzut în Ioan 1? Acelora care au crezut, El le-a dat autoritatea, „dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om” (Ioan 1:12-13). „Prin har ați fost mântuiți,

prin credință. Și aceasta nu vine de la voi” (Efeseni 2:8). Prin har ești în Hristos (1 Corinteni 1:30).

Mântuirea este de la Dumnezeu. Am văzut deja acest lucru. El trebuie să dea viață celui mort. El trebuie să dea vedere celui orb. El trebuie să deschidă urechea celui surd. El trebuie să dea înțelepciune celui neștiutor. El trebuie să dea pocăința celor care iubesc păcatul. El trebuie să dea credința celor care nu pot crede. El trebuie să miște inima omului pentru a-L căuta pe Dumnezeu, în cei care altfel nu L-ar căuta. Așadar, toate elementele care îl fac pe păcătos să vină la Hristos sunt rânduite de Dumnezeu și conferite de Dumnezeu.

Și, așa cum am învățat, doctrina inabilității absolute ne spune că oamenii vor fi mântuiți doar dacă Dumnezeu îi mântuiește, așa încât mântuirea este bazată pe hotărârea lui Dumnezeu, conform doctrinei alegerii suverane. Nimeni n-ar putea fi mântuit dacă Dumnezeu nu îl mântuiește, iar Dumnezeu îi mântuiește pe cei pe care El alege să îi mântuiască. Nu poți să te aștepti ca păcătosul să facă ceva de la sine, indiferent cât de mult l-ai împinge emoțional sau psihologic, indiferent cât de mult l-ai amenința, indiferent ce i-ai spune, căci, prin puterea lui, nu poți să te aștepti de la el să se „decidă pentru Hristos”. Aceia care vor veni la Hristos sunt cei pe care Tatăl îi atrage și pe care Tatăl îi dă Fiului, pentru că El a ales să facă astfel.

Acum, având acest lucru în minte, și privind înapoi la acele învățături, la doctrina alegerii, la doctrina inabilității absolute, putem să ne punem iarăși acea întrebare: *Pentru cine a murit Hristos?* A murit El o moarte care înseamnă o mântuire potențială pentru toți, și astfel, pentru mare parte a omenirii,

ea a fost inutilă? Sau a murit El o moarte care constituie o ispășire reală, nu doar una potențială? A murit El pentru cei care vor crede pentru că Dumnezeu îi cheamă și pentru că Dumnezeu le dă pocăința și credința, și asta întrucât Dumnezeu i-a ales încă din veșnicie?

O ISPĂȘIRE LIMITATĂ SAU UNIVERSALĂ?

Ei bine, singurul răspuns la această întrebare, care are cu adevărat sens, este că Isus Hristos a murit și a plătit pe deplin pedeapsa pentru păcatele tuturor celor care vor crede vreodată, așa încât ispășirea Lui constituie o ispășire reală, nu una potențială, care să poată fi trecută cu vederea. Dacă Isus a plătit în realitate și pe deplin pedeapsa pentru păcatele tale, tu nu vei mai merge în Iad, căci o astfel de ipoteză ar presupune o pedeapsă dublă.

Știu că cineva va veni să spună ceva de genul: „Stai un pic. Această idee sună asemenea ispășirii limitate”. Dacă pronunți expresia „ispășire limitată”, imediat se ridică antenele oamenilor. Asta pentru că am fost obișnuiți cu acea idee evanghelică ce spune că Isus ar fi plătit pe deplin păcatele, că El ar fi plătit prețul pentru păcatele tuturor oamenilor. Aceasta este o idee greșită, care are multe probleme evidente. Dar este ceea ce biserica evanghelică crede și de aceea, ea folosește manipularea pentru a-i determina pe oameni să ia tot felul de decizii prin ter-tipuri emoționale, folosindu-se de nevoile aparente și de alte mijloace care pot fi inventate, crezând că pedeapsa este plătită

pe deplin pentru toți oamenii, și că majoritatea oamenilor pentru care Isus a murit sunt în Iad. Dar atunci ce fel de ispășire a mai făcut Isus pentru aceștia?

Așadar, tu spui: „Asta înseamnă că tu crezi că ispășirea este limitată”. Evident. Și tu crezi asta. Tu spui, „eu cred într-o ispășire nelimitată”, dar pentru asta trebuie să fii un universalist. Un universalist crede că absolut toți oamenii vor merge în Rai. Pentru el, nu există Iad. Toți oamenii merg în Rai. În felul acesta trebuie să fii consecvent. Dacă crezi că Isus a plătit pe deplin pedeapsa pentru toate păcatele tuturor oamenilor care au trăit vreodată, atunci trebuie să fii un universalist.

Dar noi știm că lucrurile nu stau așa. Știm că ispășirea este limitată. Știm că nu toți oamenii merg în Rai. Pentru a fi un universalist, trebuie să ignori Scriptura. Haideți să vă ofer doar câteva argumente, bine? Și vedem cât de departe putem ajunge cu ele.

În primul rând, ispășirea este limitată. Prin „ispășire” mă refer la jertfa lui Hristos, prin care El a plătit pedeapsa pentru păcat. Ispășirea este limitată. Haideți să vedem acest lucru privind la doar câteva pasaje evidente. Încingeți-vă coapsele. Matei 10:28: „nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă”. Acest verset este reluat și în Evanghelia după Luca, în capitolul 12. Există un Iad, și Dumnezeu va trimite oameni acolo.

În Marcu, capitolul 9 – și acestea sunt doar câteva mostre care ne arată că ispășirea este cu siguranță limitată – vedem scris: „Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, taie-o; este mai bine

pentru tine să intri ciung în viață, decât să ai două mâini, și să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge” (Marcu 9:43). Unele traduceri adaugă și „unde viermele nu moare și focul se stinge”. Din nou, o altă referință la Iad.

Iar în versetul 48 se repetă ideea din versetul anterior: „Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9:47-48).

Ajungem apoi la Evanghelia după Luca, capitolul 12, și găsim aceeași afirmație ca în Matei 10:28. Dar mergem mai departe la Evanghelia după Ioan, și vreau să vă conduc pe scurt la această Evanghelie, unde vedem câteva crâmpie ale acestei realități evidente a ispășirii care este limitată.

Ispășirea este limitată. Capitolul 8 arată acest lucru foarte clar. „Eu sunt Lumina lumii”, spune Isus, „cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12). Vedem aici o condiție. Trebuie să Îl urmați pe Hristos. De aceea, ispășirea este limitată la aceia care Îl urmează pe Hristos. Apoi, în versetul 24, descoperim o afirmație asemănătoare: „De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt (Acela), veți muri în păcatele voastre” (Ioan 8:24). Există un Iad și există oameni care merg acolo. În fapt, Matei 7 spune: „mulți sunt cei ce intră pe ea” (v. 13). Singura cale de a evita să ajungi acolo, singura cale de a evita să mori în păcatele tale, de a muri fără să plătești pentru păcatele tale, singura cale de a evita aceste lucruri este să crezi în Domnul Isus Hristos.

Cum ai putea spune Isus că poți să mori în păcatele tale, odată ce pentru aceste păcate s-a plătit? Dacă oamenii mor fără să creadă în El, atunci este clar că pentru păcatele lor nu s-a plătit. Și există și alte exemple în Evanghelia după Ioan. Dacă mergem înapoi la capitolul 3, vedem că se spune că „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 3:17-18).

Există un Iad, și oamenii care nu au crezut în Isus Hristos merg în el. Apoi sunt multe alte pasaje unde putem vedea cum este făcută aceeași subliniere. Nu vreau să vă obosesc cu o listă nesfârșită a acestora, dar există probabil o mulțime de alte versete la care să vă gândiți. De pildă acesta: „Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: „ Legați-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 22:13). O descriere suplimentară a pedepsei și judecății groaznice. „Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 25:30).

Apoi, într-o epistolă paulină, 2 Tesaloniceni capitolul 1, Pavel vorbește despre venirea Domnului Isus din ceruri „cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” (2 Tesaloniceni 1:7-9).

Așadar, Biblia promite că există un Iad. Singura modalitate de a îl evita este să nu mori în păcatele tale. Și pentru a nu muri în păcatele tale, trebuie să crezi în Domnul Isus Hristos. Dacă nu crezi, vei plăti pedeapsa pierzării veșnice. Acest lucru dovedește că ispășirea este limitată. Ea nu se aplică universal. Dumnezeu nu a intenționat să îi mântuiască pe toți oamenii. El este Dumnezeu. El putea să plănuiască să mântuiască pe toți oamenii. I-ar fi putut mântui pe toți. Ar fi făcut acest lucru, dacă aceasta ar fi fost intenția Sa. Ispășirea este deci limitată.

Așadar, fie acceptăm aceste lucruri, fie suntem universalisti. Știm că nu toți oamenii merg în Rai. În fapt, este vorba despre o turmă mică; sunt puțini cei care ajung acolo. Dacă ar fi să acceptăm această idee ce circulă printre evanghelici, a ispășirii nelimitate, ar însemna că marea majoritate a oamenilor pentru care Hristos a murit și a plătit pe deplin pedeapsa pentru păcatele lor, vor sfârși în Iad. Dar acest lucru este ceva foarte greu de crezut. Așadar, noi credem într-o ispășire limitată. Este limitată la cei care cred.

CINE ȘI CUM LIMITEAZĂ ISPĂȘIREA?

Dar cum este ea limitată? Acesta este cel de-al doilea punct al mesajului meu. Primul a fost acela: Este ispășirea limitată? Răspuns: Da. Numărul doi: *În ce fel* este ea limitată? Ei bine, mai întâi, ea este limitată pentru că nu toți oamenii sunt mântuiți, așa încât este limitată doar la cei care se pocăiesc și cred. Iată *cum* este ea limitată. Doar cei care cred în Hristos și Îl mărturisesc ca Domn sunt mântuiți. Doar aceștia beneficiază

de ispășirea păcatelor lor. Este limitată la cei care cred. S-a înțeles? Este foarte important să înțelegeți asta, dar ne vom întoarce la această idee.

Acum survine întrebarea cheie: *De cine* este ea limitată? De către cine? Știm că este limitată și știm și cum este limitată. Este limitată la cei care cred. Este aplicabilă doar celor care cred. „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit” (Romani 10:9). Dar acum, de către *cine* este limitată ispășirea?

Gândirea populară pe care tocmai ce am descris-o ar răspunde în felul următor: „Ispășirea făcută de Isus este nelimitată, dar păcătoșii îi limitează aria de aplicare”. Iată, ne întoarcem la ceea ce am spus mai devreme. Vorbim despre o ispășire potențială, pentru că realitatea ei este limitată de către păcătos. Așadar, ar trebui să credem acum că Dumnezeu a oferit o jertfă pentru păcate în Fiul Său care, în ea însăși, este insuficientă, este ireală, întrucât păcătosul poate să o anuleze?

Nu am o problemă să cred că Dumnezeu poate limita ispășirea. Dumnezeu limitează în fapt ispășirea. Dar ascultați-mă cu atenție: El limitează ispășirea în ceea ce privește *aria ei de aplicabilitate*. Trebuie să crezi asta. Trebuie să crezi asta, pentru că El nu i-a ales pe toți oamenii și nu toți oamenii vor ajunge în Rai. Acest lucru se găsește în gândirea divină, aceasta este hotărârea lui Dumnezeu, planul lui Dumnezeu, și trebuie să îl accepți.

Nu am nicio problemă cu a spune că ispășirea este limitată. N-am nicio problemă cu a spune cum este ea limitată. Ea este limitată la cei care cred. Nu găsesc vreo piedică în a spune

asta, iar cei care cred sunt cei cărora Dumnezeu le dă credința. De aceea, ispășirea este limitată pentru că Dumnezeu o limitează. Mă simt mult mai confortabil cu acest lucru decât cu ideea că păcătoșii ar putea să limiteze ispășirea pe care a făcut-o Hristos, sau cu ideea că ispășirea oferită de Hristos este irosită de către vasta majoritate a oamenilor.

Dacă spui că Dumnezeu a furnizat o ispășire care este doar potențială, care doar îndepărtează barierele astfel încât păcătosul să poată fi mântuit dacă el alege acest lucru, știi ce ai făcut? Ai spus că Dumnezeu nu doar că a limitat ispășirea în ce privește *aria ei de aplicare*, și ai crezut asta, dar El a limitat-o și în ce privește *efectele* ei. Ea s-ar aplica tuturor, dar nu ar avea efect. Ar cuprinde în aria ei pe toate persoanele, dar ar fi fără putere.

Cu ceva timp în urmă am cântat un imn care spunea „Isus...” – ce a făcut? – ..., „a plătit totul”. Credeți ce ați cântat? A plătit El potențial sau real? A purtat El în realitate păcatele tale în trupul Său pe cruce, sau le-a purtat doar potențial, dacă tu decizi ca El să fi făcut asta? Dacă ai de gând să spui că *aria de aplicare a ispășirii* este nelimitată, atunci *efectul ispășirii* este limitat. Dacă vrei să spui că *aria de aplicare a ispășirii* este limitată, atunci spui că *efectul ispășirii* este nelimitat. Pentru cei cărora se aplică ispășirea, ea nu are limite în privința puterii ei.

Așa că, în ce crezi: în ispășirea limitată sau în cea nelimitată? Eu cred într-o ispășire *limitată* în ce privește *aria ei de aplicare*. Este limitată la cei care cred, adică cei care sunt che-

mați, cei care sunt aleși. Dar cred că ea este *nelimitată* în ce privește *efectul* ei. Pentru cei cărora le este dată, este o ispășire deplină. Isus a plătit totul.

Așadar, vedeți, acești oameni vor să spună „Știi, noi credem că ispășirea este nelimitată”. Ceea ce ai putea răspunde este, „Bine, bine, stai un pic, vrei să spui că Isus a murit pentru toate persoanele din întreaga lume?” „Da”. „Bun, ai putea să te gândești că ispășirea este nelimitată în ce privește aria ei de aplicare, dar tocmai ai recunoscut că ea este limitată în ce privește efectul ei real, pentru că sunt oameni care merg în Iad chiar dacă Isus ar fi murit pentru ei. Ce fel de ispășire mai este aceea?” Nici măcar cei care afirmă că „noi credem că este nelimitată” nu cred asta în realitate. Nu vor să spună asta. Ei știu că Dumnezeu a limitat-o la cei care cred, dar susțin că păcătoșii o limitează prin a face alegeri greșite. Apoi, ei cred că există unele limite în ispășire, așa încât ea nu este o lucrare reală de ispășire, ci doar face ca ispășirea să fie posibilă pentru păcătosul care o activează.

Dar atunci când privești în Biblie, totul este destul de clar. Autorul aceluia imn a înțeles destul de bine ispășirea. Acel imn este unul destul de simplu. Nu știu ce-a fost în mintea lui când l-a scris, dar atunci când a adăugat aceste cuvinte, „Isus a plătit totul”, asta a și vrut să se înțeleagă. Ceea ce Hristos a făcut pe cruce n-a fost o ispășire *parțială*. Ceea ce El a făcut n-a fost o ispășire *potențială*. N-a fost un soi de ispășire *virtuală*. A fost o ispășire *reală, concretă*.

Ea a fost limitată în privința *ariei ei de aplicare* la cei care aveau să creadă, care erau chemați și aleși. Dar ispășirea a fost

nelimitată în ce privește *efectul* ei. Pentru acești oameni, care au crezut, ea a fost o ispășire *deplină și completă*. Nu există o ispășire prin Isus Hristos pe cruce, care să fie mai puțin decât o ispășire adevărată și reală. Nu există ideea de ispășire potențială, un soi de ispășire pe jumătate. Este imposibil ca Isus să fi plătit pe deplin pentru păcatele tale, după care tu să plătești pe deplin pentru același păcate în Iad, pentru veșnicie. Acest lucru diminuează lucrarea lui Hristos și batjocorește lucrarea Lui.

Ce spui tu în realitate? Poți afirma că Isus doar a activat parțial ispășirea și că, în final, ține de păcătos să o activeze pe deplin? Dacă Hristos a plătit pentru păcatele fiecărui individ, iar aceștia nu merg în Rai, atunci El nu a plătit prețul pe deplin. Așa că, am putea avea nevoie să schimbăm imnul nostru și să spunem în loc: „Isus a plătit pe jumătate, restul ține de tine”. Ar fi un bun vers pentru o astfel de idee. „Isus a plătit prima jumătate. Restul trebuie plătit de tine.”

Pur și simplu nu pot să mă imaginez crezând că Iadul este plin de milioane de oameni ale căror păcate au fost plătite pe deplin de către Hristos pe cruce. Nu pot să-L văd pe Tatăl pedepsindu-L pe deplin pe Fiul Său pe cruce pentru păcatele oamenilor care vor fi pedepsiți apoi pentru același păcate în Iad, pentru vecie. Care este esența? Ceea ce a făcut pe Hristos pe cruce a fost o ispășire completă, adevărată și deplină pentru păcatele tuturor celor care vor crede și, întrucât nimeni nu poate să creadă dacă Dumnezeu nu-i dă credința, ispășirea aceasta se face pentru păcatele acelor pe care Tatăl a ales să-i cheme la Sine.

Îi vei auzi pe oameni spunând uneori, „Ei bine, știi tu, când spui că ispășirea este limitată, oamenii nu se simt foarte speciali”. Foarte bine, îți voi spune ceva. Eu nu mă simt foarte special dacă mă vei întâmpina cu un mesaj de genul „Hristos a murit pentru tine și El te iubește la fel cum îi iubește și a murit pentru milioanele de oameni din Iad”. Acest lucru nu mă face să mă simt foarte special. Și este un fel foarte ciudat de a face evanghelizare. Nu-mi spune că Hristos a murit pe cruce pentru păcatele mele, dar și pentru toți oamenii din Iad. Asta nu sună deloc special. Sună în orice fel, dar nu special. Vrei să spui că El a plătit pentru păcatele mele, iar eu voi plăti pentru ele pe vecie? În acest caz, indiferent ce ar fi fost plata făcută de El, n-are nicio valoare.

Vezi tu, nu este biblic să limitezi ispășirea în ce privește *puterea* ei. Nu este biblic să limitezi ispășirea în ce privește *eficiența* ei. Nu este biblic să limitezi ispășirea în ce privește lucrurile pe care El le-a *împlinit*. Dacă El a plătit pe deplin pedeapsa pentru păcatele tale, vei primi acea mântuire.

Ispășirea făcută de Isus Hristos pe cruce trebuie să fie în armonie perfectă cu hotărârea veșnică a lui Dumnezeu. Nu este biblic să limitezi ispășirea prin a o transforma într-una potențială, nu reală.

Nu este biblic să limitezi ispășirea și să o faci să fie dependentă de voința păcătosului, care este incapabil și lipsit de dorință. Ispășirea este limitată de către Dumnezeu la aleșii Lui. Dar ea este nelimitată în ce privește efectele ei. Pentru aceștia, ea este o ispășire completă și deplină.

CONCLUZIE

Acum, esența a ceea ce am discutat până aici se reduce la acest lucru: Este oare moartea lui Hristos o lucrare care îi mântuiește potențial pe niște păcătoși dornici de mântuire, sau este ea o lucrare care aduce în mod real mântuirea unor păcătoși lipsiți de dorință care, prin harul lui Dumnezeu, sunt făcuți să o dorească? Singurul răspuns posibil este că Dumnezeu a oferit o jertfă în Fiul Său, o plată adevărată și deplină pentru păcatele tuturor celor care vor crede vreodată, iar toți cei care vor crede vreodată, vor face asta pentru că Tatăl îi va atrage, dându-le pocăința, credința și regenerarea. Moartea lui Hristos, așadar, trebuie înțeleasă ca pe o satisfacere deplină a dreptății sfinte a lui Dumnezeu în contul tuturor celor pe care El îi va mântui.

Nu eu am inventat acest lucru. Această doctrină se regăsește în istorie, în vremea Reformei, în învățătura lui John Owen și chiar a lui Charles Spurgeon. Iată ce spunea Spurgeon:

„Ni se spune adesea că limităm ispășirea lui Hristos pentru că afirmăm că Hristos n-a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu pentru toți oamenii, căci altfel toți oamenii ar fi mântuiți. Dar răspunsul nostru la aceasta este că, pe de altă parte, opoziției noastre propun o ispășire limitată. Arminienii spun, „Hristos a murit pentru toți oamenii”. Întreabă-i ce vor să spună prin asta. A murit Hristos așa încât să asigure mântuirea tuturor oamenilor? Ei spun că „Nu, evident că nu.” Sau le putem pune următoarea întrebare: A murit Hristos așa încât să garanteze mântuirea vreunei persoane în mod specific? Ei răspund

iarăși, „Nu”. Sunt obligați să spună asta, dacă vor să fie consecvenți. Ei afirmă, „Nu, Hristos a murit așa încât orice om să poată fi mântuit, dacă...”, și urmează anumite condiții ale mântuirii. Dar, iată, cine sunt cei care limitează mântuirea lui Hristos? Voi. Voi spuneți că Hristos nu a murit în așa fel încât să garanteze mântuirea vreunui om. Mă scuzați, dar când spuneți că noi limităm moartea lui Hristos, răspunsul nostru este: „Nu, stimate domn. Tu faci aceasta. Noi spunem că Hristos a murit așa încât a asigurat în mod infailibil mântuirea unei mulțimi pe care nimeni nu o poate număra și care, prin moartea lui Hristos, nu doar că *pot fi* mântuiți, ci *vor fi* mântuiți. Ei nu pot fi expuși în niciun fel riscului de a ajunge în orice altă situație decât cea de oameni mântuiți. Poți să rămâi liniștit cu ispășirea ta. Poți să o păstrezi. Noi nu vom renunța niciodată la a noastră de dragul alteia”.

Ispășirea este una reală, nu potențială. Este o ispășire reală, nu o simplă barieră înlăturată din calea păcătosului. Ea este făcută în beneficiul tuturor celor care vor crede vreodată și, întrucât păcătosul este incapabil și lipsit de dorința de a crede în lipsa intervenției divine și a regenerării, aceasta ajunge în final să fie dependentă de puterea lui Dumnezeu și bazată pe hotărârea lui Dumnezeu.

Ați rămas conectați la ce discutăm aici? Am enumerat pe buletinele voastre aproape 50 de pasaje ale Scripturii pe această temă. 5-0. Și acestea constituie cu adevărat partea bogată a acestei discuții. Voi încheia aici prima parte a discuției noastre. Dacă ar trebui să aprofundăm cu mult mai mult acest

subiect acum, mă tem că vom rămâne aici până la răpirea Bisericii. Așadar, ați înțeles această problemă și cum să o gândiți rezonabil, logic și complet.

În partea a doua vreau să mergem în profunzimea a ceea ce Scriptura ne vorbește susținând această minunată perspectivă a ispășirii pe care Dumnezeu a limitat-o, în suveranitatea Lui, la aceia care cred, dar ispășire care, în ea însăși, este nelimitată în puterea ei pentru toți cei cărora le este oferită, o mântuire care le va fi dată în plinătatea ei.

Aș vrea să adaug rapid ceva acestui lucru. Oamenii spun, „Bine, dar cum știi dacă Hristos a murit pentru tine?” Răspunsul este: „Oricine vrea, să vină; și dacă vii și crezi în Evanghelia Domnului Isus Hristos, atunci moartea lui Hristos a fost pentru tine”. Așadar, nu privi înapoi, ci vino la Hristos!

A existat un predicator în Londra, pe când eram acolo pentru o conferință, care m-a tras deoparte și mi-a spus: „Îi încurajezi în realitate pe oameni să vină la Hristos?” „Da”, i-am răspuns eu. Dar el a spus, „Mi se pare atât de greu. Mă simt împiedicat în duhul meu”. Așa se întâmplă când teologia ta te conduce într-un loc greșit. Iată, noi nu știm cine sunt cei aleși, dincolo de cei care au venit deja cu adevărat la Hristos. Noi nu îi cunoaștem pe cei care urmează să completeze numărul celor pentru care Hristos a plătit o ispășire completă. Așa că noi pledăm înaintea păcătoșilor.

I-am spus aceluia predicator: „Pavel a spus, „vă implor în Numele lui Hristos”. El spunea, „aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, pentru poporul meu Israel, pentru ca ei să Îl cunoască pe Mântuitorul, Mesia” (cf. Romani 9:3). Noi pledăm

înaintea păcătoșilor. Ducem Evanghelia până la capătul lumii și lăsăm lucrurile tainice să fie ale Domnului, dar ascultăm de responsabilitatea de a-i chema pe păcătoși la credință, știind că cei care vor veni, vor avea parte de o ispășire completă făcută pentru ei. Și suntem aici pentru a vorbi cu tine despre acest lucru în camera noastră de rugăciune.

Tată, îți mulțumim pentru o zi minunată și pentru slava credinței noastre, pentru mântuirea care ne este din ce în ce mai clară în aceste lucruri pe care le-am învățat astăzi. Și Îți binecuvântăm Numele, mulțumindu-Ți. Amin.

PARTEA A DOUA

Aceia dintre voi care ați participat la acest studiu până aici știți că tratăm aici unele dintre cele mai provocatoare, mai profunde și mai dificile doctrine din Scriptură. Și sunt convins că vom avea un timp minunat pătrunzând în profunzimile adevărului prețios al lui Dumnezeu.

LIMITĂRILE NOASTRE

În partea întâi am început să analizăm întrebarea: „Pentru cine a murit Hristos?” sau „Care este natura ispășirii?” Am ales să denumesc acest subiect „doctrina ispășirii reale” și vreau să îl aprofundăm aici. Punând alături ceea ce vom spune în partea aceasta de ceea ce am discutat în prima parte, vom merge în profunzimea implicațiilor, pe baza acelei temelii importante.

Aceste doctrine ne provoacă. Ele ne provoacă pentru că, chiar și atunci când le înțelegem cel mai bine, chiar și atunci când ne formăm un punct de vedere biblic, încă rămân multe de clarificat. Există o realitate de nepătruns în gândirea lui Dumnezeu. Și întotdeauna vor exista lucruri care, pentru noi, nu se vor rezolva complet. Orice simfonie doctrinară este, în anumite feluri, o simfonie neîncheiată. Orice doctrină majoră a Scripturii se încheie într-o coardă nerezolvată pentru că noi, cu mințile noastre limitate, nu putem să cuprindem pe deplin infinitatea gândirii lui Dumnezeu. Dar facem tot ce putem și lăsam restul pe seama lui Dumnezeu.

Astfel, în final, noi Îi încredințăm Lui ceea ce nu înțelegem și primim din toată inima din partea Lui ceea ce înțelegem.

Evident, învățătura cu privire la aria de cuprindere a ispășirii este una dintre acele doctrine care ne duc dincolo de poziția în care ne simțim confortabil. Ea forțează mințile noastre până într-un punct de rupere. Duce teologia noastră în afara perimetrului lucrurilor pe care le tolerăm.

În final, ea ne lasă cu unele realități de nepătruns, și așa și trebuie să fie situația. Întrucât suntem ființe finite, iar El este infinit, trebuie să existe o distincție vastă între ceea ce noi putem cunoaște și ceea ce Dumnezeu cunoaște.

Dar există unele căi prin care putem merge până la granița capacității noastre de înțelegere și până la limita revelației biblice, pentru a pricepe măreția și gloria lucrării de răscumpărare.

ISPĂȘIREA ÎN VECHIUL TESTAMENT

Haideti să începem acum prin a ne croi o cale în discuția noastră despre aria de cuprindere a ispășirii. Isus a venit în lume, spune El, „să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). A venit pentru a-i căuta și a-i mântui pe aceia care sunt pierduți. El se afla într-o misiune de salvare. El a venit în această lume pentru a-i salva pe păcătoși, păcătoșii care erau în viață atunci, cei din trecut și cei din viitor. Lucrarea Lui răscumpărătoare de pe cruce s-a aplicat înapoi și înainte în istorie, inclusiv asupra celor din generația Sa de pe pământ.

Venirea Domnului Isus a reprezentat revelarea perfectă a Dumnezeului veșnic. Dumnezeu nu a fost niciodată revelat atât de clar pe cât a fost în Hristos. Natura lui Dumnezeu, caracterul Lui, scopurile Lui, voia lui Dumnezeu s-au descoperit în Isus. Așadar, noi concluzionăm că Dumnezeu este, prin natura Lui, un Dumnezeu Mântuitor. Apostolul Pavel avea o plăcere deosebită în a-L denumi „Dumnezeu, Mântuitorul nostru”. El este prin natura Lui Mântuitorul, așa încât Isus vine în această lume pentru a căuta și a mântui ce era pierdut, pentru a împlini acea parte a naturii lui Dumnezeu care ajunge la păcătoși, răscumpărându-i.

Pentru ca Dumnezeu să îi mântuiască pe păcătoși, trebuia să existe o jertfă care să plătească pedeapsa pentru păcatele lor. Isus – care este Dumnezeu – a venit în lume, luând forma omenească, dându-Se pe Sine ca jertfă, un act nemeritat și de o smerenie inimaginabilă. Pe cruce, Isus nu a murit sub mânia oamenilor, ci în realitate Sub mânia lui Dumnezeu. El nu

a murit ca urmare a planurilor romanilor și evreilor, ci prin planul hotărât al lui Dumnezeu, predestinat înainte de întemeierea lumii. El a suportat mânia lui Dumnezeu și separarea de Dumnezeu pentru păcătoși, pentru toți păcătoșii care aveau să creadă vreodată. Și pentru Hristos a fost o jertfă și un sacrificiu să facă lucrul acesta, a fost un sacrificiu care a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu. El a venit pentru a aduce acea jertfă, pentru a cumpăra poporul ales al lui Dumnezeu, pentru a cumpăra propria Sa mireasă.

Un bun punct de start atunci când vrem să privim la acest sacrificiu al lui Hristos este Isaia 53:4. Acesta este pasajul clasic din Vechiul Testament care tratează moartea substitutivă a lui Hristos, adică acea moarte pe care El a suportat-o în locul păcătoșilor. Iar Isaia este inspirat de Dumnezeu să scrie despre moartea lui Hristos folosind aceste cuvinte, începând cu versetul 4: „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit”. Aceasta înseamnă că El a fost literalmente pedepsit de Dumnezeu pentru păcatele noastre. Apoi următoarele versete spun: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura” (Isaia 53:5-7).

Aș vrea să mergem înapoi la versetul 4 pentru câteva clipe: „...suferințele noastre”. Apoi în versetul 5, „păcatele noastre... fărădelegile noastre”. Și apoi versetul 6, „noi... cu toții... dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”. Vedeți că aici spune *noi, ale noastre, ale noastre, pentru noi, ale fiecăruia dintre noi*, și întrebarea care se ridică este: Cine sunt aceștia? Cine sunt persoanele pentru care Hristos a purtat păcatele? Ale căror nelegiuirii? Pentru ale căror păcate a fost El zdrobit? Pentru a cui vindecare a fost El rănit? A cui nelegiuire a fost aruncată asupra Lui?

Mergeți înapoi la versetul 10. „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință”. Aceasta este o afirmație uluitoare. Și este uluitoare pentru că Dumnezeu e, prin natura Lui, mântuitor și găsește propria satisfacție în a-i mântui pe păcătoși, ceea ce înseamnă că El găsește plăcere ca Fiul Său să fie sacrificat pentru a-i mântui. „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași”.

Cu alte cuvinte, El este zdrobit, El este supus durerii, este oferit ca jertfă pentru păcat cu siguranța că va vedea sămânța, copiii Lui. Versetul 11 spune, „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora”. Dumnezeu a găsit plăcere iar Hristos a fost satisfăcut întrucât, ca urmare a suferințelor Lui, avea să răsară sămânța Lui, urmașii Lui.

Apoi versetul 11 spune, către a doua parte a lui, „Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit” – adică Mesia – „va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu [va

justifica, n.tr.], și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor”. La finalul versetului 12 ni se spune iarăși: „a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați”. Iar întrebarea care se pune este: Cine sunt acești *noi* sau *ale noastre*, și cine sunt cei *mulți*? Trebuie să fie vorba despre urmașii Lui. Trebuie să fie vorba despre cei care sunt sămânța ce se naște ca urmare a jertfei, pentru că Dumnezeu a găsit plăcut să procedeze astfel și acesta este lucrul care a dat satisfacție lui Hristos.

ISPĂȘIREA ȘI LUCRAREA EVANGHELIEI

În Noul Testament, ni se spune în 1 Timotei 1:15 că Domnul Isus a venit în lume pentru a-i mântui pe păcătoși. Apostolul Pavel a spus acest lucru. Este mărturia lui: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”. Aceasta este cea mai mare lucrare. Dumnezeu este evanghelist. Dumnezeu este mântuitor. Apoi Hristos face lucrarea mântuitoare, El fiind Dumnezeu întrupat. El a venit în lume pentru a-i salva pe păcătoși. Și toți cei pe care El îi salvează primesc mandatul din partea Lui să ducă mai departe această lucrare. Conform Marii Trimiteri, noi suntem chemați să mergem în toată lumea și să predicăm Evanghelia fiecărei făpturi. Suntem chemați să mergem și să facem ucenici din toate neamurile, botezându-i și învățându-i să asculte de toate lucrurile pe care Isus le-a poruncit, El promițându-ne că este cu noi întotdeauna. Noi suntem ambasadori ai lui Hristos, implorându-i pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Noi am fost răscumpărați pentru a fi angajați în această măreață lucrare evanghelistică.

În Faptele Apostolilor 1:8, pe când Isus părăsește această lume, le lasă apostolilor cuvintele Sale finale: „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului”. Acesta este ultimul lucru pe care Isus l-a spus aici pe pământ. Este ca și cum ar fi spus, „Tatăl Meu este Mântuitorul. Eu sunt Mântuitorul, iar voi veți duce mai departe Evanghelia glorioasă a mântuirii, până la capătul pământului.”

Iată motivul pentru care ne găsim aici. Orice alt lucru este secundar față de acesta și pe un loc inferior în biserică. Orice altceva este, într-un sens, cu mult mai puțin important. Nu vrem să diminuăm cu nimic acest lucru. Iată de ce v-a fost predicată învățătura cu privire la alegerea suverană, cu privire la inabilitatea și lipsa de dorință absolută a omului către mântuire, învățătura cu privire la aria de extindere a ispășirii și toate acestea sunt absolut consecvente și serioase atunci când ne gândim la lucrarea de evanghelizare, pentru că acesta este mandatul nostru, acesta este motivul existenței bisericii.

În Rai ne vom închina mai bine. Acolo Îl vom sluji pe Domnul mai bine. Ne vom iubi mai bine unul pe celălalt în cer. În fapt, vom face toate aceste lucruri într-un mod perfect. Dar există un singur lucru pe care nu-l vom mai face în Rai, și anume evanghelizarea celor pierduți. Ei nu vor mai exista acolo. Iar Dumnezeu, care plânge prin ochii lui Ieremia, iar Isus, care plânge cu ochii proprii la vederea Ierusalimului necredincios, ne cheamă să plângem pentru cei care nu se pocăiesc și să mergem înainte semănând sămânța prețioasă cu lacrimi.

Dumnezeu plânge la vederea celor nepocăiți. El plânge pentru soarta celor necredincioși. El nu găsește nicio plăcere în moartea aceluia rău. De aceea, El face o chemare legitimă și adevărată la adresa păcătoșilor de pe toată fața pământului, atât de pe paginile Scripturii, cât și prin vocile tuturor credincioșilor care merg și duc acest mesaj, o chemare legitimă de a veni, a crede și a fi mântuiți.

Acel mandat evanghelic reprezintă motivul pentru care biserica există în această lume. Este motivul pentru care noi ne aflăm aici, anume pentru a predica Evanghelia mântuirii, pentru a predica Evanghelia împăcării și al iertării, pentru a predica Împărăția cerurilor înaintea întregii lumi. Suntem chemați să îi implorăm pe oameni să vină la mântuire.

Așa cum am observat în Psalmul 126:5, suntem chemați să mergem înainte cu lacrimi, semănând sămânța prețioasă a adevărului mântuitor și culegând prin credință, cu bucurie. Isus a fost Acela care a spus, „veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”.

În 1 Timotei 2, ni se spune că trebuie să ne rugăm pentru mântuirea tuturor oamenilor. Ni se spune să trăim o viață evlavioasă și exemplară, o viață care strălucește așa încât oamenii să poată vedea puterea lui Hristos în noi și să fie atrași la El. Ni se spune că, dacă pretindem că vrem să vorbim în Numele lui Hristos, trebuie să fim asemenea Lui. Ni se spune să propovăduim Evanghelia și să nu ne rușinăm niciodată de Evanghelia lui Hristos, ce este puterea lui Dumnezeu spre mântuire. Ni

se spune să propovăduim Evanghelia deopotrivă evreilor și grecilor. Iar aceasta este o ofertă legitimă, o ofertă reală. Orice păcătos de pe planetă este responsabil pentru felul în care tratează această ofertă. Orice om poartă responsabilitatea pentru ceea ce Dumnezeu i-a dat. Poate fi vorba despre responsabilitatea dată de legea scrisă în inima lui sau de responsabilitatea minții sale raționale care poate privi la creația din jurul său și astfel să fie adus la cunoștința lui Dumnezeu. Și, dacă o astfel de persoană urmărește acea cale, așa cum ar trebui, în ascultare față de acea responsabilitate pe care Dumnezeu i-a dat-o, va descoperi adevărul care se va deschide față de el. Orice om este responsabil și nimeni nu poate să se scuze. Astfel, noi primim acest mandat de a duce Evanghelia până la capătul pământului. Dar trebuie să știm acest lucru: nu toți oamenii se vor pocăi și nu toți oamenii vor crede. Noi știm deja acest lucru. Acest lucru a fost dintotdeauna adevărat.

Există nenumărate suflete care au părăsit această lume și deja se găsesc în prezența lui Dumnezeu, mergând într-un chin veșnic. Nu putem evita această realitate. Astfel de persoane pleacă zilnic din această lume pentru a merge în chinul veșnic. Ei mor cu miile. Există un Iad veșnic, iar acesta va fi continuu umplut de păcătoși până în clipa când se va încheia istoria răscumpărării, păcătoși care au ignorat glasul conștiinței, care au ignorat Legea scrisă în inimile lor, care au ignorat ceea ce au cunoscut despre Dumnezeu, care au tratat cu indiferență adevărul atunci când l-au auzit, Scriptura atunci când au citit-o, Evanghelia atunci când le-a fost predicată, păcătoși care au respins harul și bunătatea lui Dumnezeu, care au refuzat să se pocăiască. Toți aceștia vor sfârși în Iad și, dacă acolo li s-ar oferi

șansa de a alege încă odată, n-ar acționa deloc diferit. Ei n-au manifestat niciun interes cu privire la Dumnezeu atunci când li s-a vestit Evanghelia, și suntem convinși că nici acum, dacă li s-ar vesti, n-ar manifesta vreun interes.

Așadar, suntem chemați la o lucrare mondială, iar păcătoșii sunt responsabili pentru felul în care răspund la mesajul pe care îl primesc, oricare ar fi nivelul de detaliere al acestuia. Noi știm că sunt diferite grade de pedepsire în Iad. Oamenii nu vor fi pedepsiți în mod egal și la fel de sever acolo. Nivelul pedepsei va depinde de cât de mult adevăr au avut la dispoziție, căci adevărul este periculos. Cu cât ai parte de mai mult adevăr, cu atât mai culpabil ești, cu atât mai mare este vinovăția ta, și cu atât mai aspră va fi pedepsirea ta.

N-ar trebui să fim surprinși de acest lucru. Haideți să mergem înapoi la Isaia 6, căci încă ne aflăm la această carte. Isaia, capitolul 6. Găsim aici chemarea profetului Isaia de către Dumnezeu. În versetul 8, Domnul pune o întrebare, anume: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?” Poporul lui Dumnezeu se găsea într-o situație dezastruoasă. Erau într-un pericol deosebit. În capitolul anterior, capitolul 5, sunt enumerate păcatele care erau caracteristice pentru poporul lui Dumnezeu și este oferit avertismentul judecății viitoare, a unei judecăți severe și mortale. Acest lucru se găsește de scris la sfârșitul capitolului 5. Dumnezeu are nevoie de un mesager care să avertizeze, un mesager care să cheme poporul la pocăință înainte de sosirea judecății. Iar întrebarea este pusă astfel: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?” Acest „Noi” are sensul Trinității.

Iar Isaia răspunde, „Iată-mă, trimite-mă”. Evident, acesta ar trebui să fie răspunsul oricărui credincios. „Pe cine să trimit în această lume care se avântă către judecată?” „Eu voi merge.”

Apoi intervine cea mai ciudată afirmație. Domnul spune, „Du-te și spune-le acestor oameni, du-te și spune-le despre judecată, spune-le despre har, despre iertare și despre îndurare. Spune-le să se întoarcă de la păcatele lor. Mergi și spune-le aceste lucruri”. Apoi spune, „Du-te și spune poporului acestuia: ‚Întruna veți auzi și nu veți înțelege; întruna veți vedea, și nu veți pricepe!’ Împietrește inima acestui popor, fă-l tare de urechi, și astupă-i ochii ca să nu vadă cu ochii, să n-audă cu urechile, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Mine, și să nu fie tămăduit”.

Ceea ce ne spune acest pasaj, și, că veni vorba, el este citat în mod repetat în Noul Testament, este că e pasajul definitoriu cu privire la încăpățânarea unui popor necredincios, anume poporul Israel. El spune lui Isaia, „e bine să știi asta, că ei vor asculta, dar nu vor înțelege. Vor vedea, dar nu vor pricepe. Vor fi lipsiți de sensibilitate, surzi și orbi. Nu vor înțelege. Nu se vor întoarce. Nu se vor pocăi. Nu vor fi vindecați. Este bine să știi aceste lucruri când vei merge să le vorbești.”

Ieri citeam într-un loc o mică notiță care spunea, „Se poate observa o întoarcere masivă la Hristos în lumea de astăzi”. Oare? Unde se întâmplă asta? Se pare că nu pricep eu ceva. Îmi lipsește ceva. Dar Iată-l pe Isaia punând întrebarea corectă

în versetul 11. „Până când, Doamne?”. Astfel spus, cât timp trebuie să predic acest mesaj fără răspuns? Cât de îndelung să fac asta, poate câteva săptămâni? Nu, ci trebuie să faci asta în mod constant, până când „vor rămâne cetățile pustii și lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case, și țara va fi pustiită de tot; până va îndepărta Domnul pe oameni, și țara va ajunge o mare pustie”. Trebuie să faci asta până când acel loc este devastat, până când nu mai rămâne nimeni, și tot vei continua să predici.

Ai putea spune, „Stai un pic, pare lipsit de sens și de roade”. Nu. Versetul 13 este cheia. „A zecea parte ... va mai rămâne din locuitori”. Aceasta este una dintre cele mai încurcate construcții în limba ebraică din orice pasaj al Scripturii Vechiului Testament. Nu am de gând să îl descifrez acum în limba ebraică, dar ideea transmisă în acest pasaj o putem denumi „doctrina rămășiței”. Există o zecime. Există o rămășiță. La finalul versetului 13 ni se spune că există o sămânță sfântă care va răspunde. Există un grup, o rămășiță, o sămânță sfântă. Este aceeași sămânță pe care Mesia a văzut-o în Isaia 53 și, văzându-o, și-a avut sufletul înviorat și satisfăcut. Crezi că Dumnezeu are vreo emoție cu privire la cine anume va fi mântuit? Evident că nu. El cunoaște. Știe că vor fi puțini. Știe că este vorba despre o rămășiță. Știe că va fi doar o mică parte, o sămânță sfântă. Cuvântul „sfânt” are sensul de „pus departe”.

Așadar, noi mergem cu Evanghelia asemenea lui Isaia. Mergem în toată lumea cu Evanghelia și știm că majoritatea nu vor crede. Am putea fi descurajați și am putea spune, „Cât de

mult timp să facem asta?” Iar Domnul spune, „Continuați să faceți aceasta, pentru că există o sămânță deja aleasă ca sămânță sfântă”. Acești oameni sunt deja cuprinși în planul lui Dumnezeu, puși deoparte pentru El. Ei sunt cei aleși care, la auzirea Evangheliei, se vor pocăi și vor crede.

Vă amintiți Faptele Apostolilor 13:48, „Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică, au crezut”. Cei care au fost rânduiți la viața veșnică au crezut. Există o rămășiță. Există un popor rânduit la viața veșnică.

În Fapte 18, Domnul a venit la Pavel într-o viziune. „Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; și nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ți facă rău: vorbește, fiindcă am mult norod în această cetate”. Aceștia nu erau încă convertiți. Nu încă. Ceea ce Pavel trebuia să facă era să meargă și să predice, întrucât Dumnezeu avea mulți dintre cei ce făceau parte din sămânța sfântă. Ei doar așteptau să audă Evanghelia.

Așadar, cine va crede? Cine va crede? Cine va crede mesajul nostru, așa cum spune și Isaia? Cine va fi mântuit la predicarea Evangheliei? Toți oamenii sunt responsabili, iar oferta este reală, dar cine va fi mântuit? Acest lucru ne conduce către învățătura ispășirii reale, definitive ori specifice, la doctrina ispășirii particulare, așa cum este ea denumită.

Acum știm deja care este răspunsul la întrebarea cine va crede și va fi mântuit? Tocmai ce am încheiat discuția noastră despre doctrina inabilității și a lipsei de dorință totală a

omului după mântuire, uneori denumită ca doctrina depravării totale. Acea învățătură spune că niciun păcătos – și este învățătura Bibliei – niciun păcătos nu poate și nu-l va căuta pe Dumnezeu, nu-i așa? Niciun păcătos nu va căuta adevărul de la sine, nu va căuta neprihănirea, nu va căuta împăcarea și mântuirea. El nu va face aceste lucruri pentru că nici nu poate. Starea lui spirituală, de moarte în păcat, face acest lucru imposibil. Așadar, singurii care pot veni sunt aceia cărora Dumnezeu le dă viață și lumină, înțelegere, pocăință și credință. Am învățat de asemenea, din acest studiu, că cei cărora Dumnezeu le dă aceste lucruri, sunt cei pe care El i-a ales în acest sens. Dumnezeu îi alege pe cei pe care îi mântuiește și îi mântuiește pe cei pe care i-a ales.

Prin urmare, este un lucru clar faptul că mântuirea este cu totul de la Dumnezeu. Avem de-a face cu sămânța Lui sfântă. Este sămânța sfântă a copiilor Lui, în limbajul lui Isaia 53. Este vorba despre poporul deja identificat de El. Da, mântuirea lor nu este separată de voința lor, dar acest lucru este în armonie cu voința lor atunci când această voință este schimbată prin puterea lui Dumnezeu. Acest lucru ridică întrebarea: Pentru cine a murit Hristos? Pentru cine a murit El?

PENTRU CINE A MURIT HRISTOS?

Am spus în prima parte că vom analiza pe scurt ideea prezentă în atât de multe biserici și în mințile atât de multor oameni din biserică, care gândesc că Isus a murit potențial pentru toți oamenii și real pentru nimeni. În gândirea aceasta, El a

murit pentru toți, și este ca un lucru care ți se pune la dispoziție, pe care îl accepți sau nu, fără a-ți fi aplicabil în mod direct. Așadar, El a murit în mod *potențial* pentru toți oamenii, dar în mod *real* pentru nimeni. De aceea, efectul ispășirii depinde de păcătosul care decide să își însușească lucrarea ispășitoare a lui Isus Hristos pentru propria persoană. Dacă păcătosul nu crede niciodată, dacă el alege să nu-L primească deloc pe Hristos, atunci moartea lui Hristos rămâne pentru el un potențial neîmplinit.

Așadar, cei care cred acest lucru, cred – și ascultați cu atenție – că ispășirea lui Hristos este limitată în efectul ei, corect? Ea este limitată în efectul ei. Lor le place să spună că ei nu cred într-o ispășire limitată, ci într-una nelimitată. Dar acest lucru nu este adevărat. Ei cred într-o ispășire care este limitată în puterea ei, limitată în efectul ei, limitată în impactul ei asupra voinței păcătosului. Dar aceasta este o ispășire foarte limitată. Ei cred că este nelimitată în aria de cuprindere a ei, că se extinde la întreaga rasă omenească, dar că este foarte limitată în efectul ei.

Ceea ce Biblia ne învață este tocmai opusul acestei idei. Ispășirea este *limitată* în *aria de cuprindere*, fiind aplicabilă doar acelor pe care Dumnezeu îi alege și îi mântuiește. Pentru aceștia, ispășirea este *nelimitată* în *efectul* ei, în *puterea* ei. Nu avem de-a face cu o mântuire *potențială* pentru toți, ci cu o mântuire *reală* pentru mulți. Cine sunt și pe cine desemnează acei *noi, ale noastre, pentru noi, pentru cei morți*, și cei *mulți* pentru care El a murit, pentru care El a purtat cu adevărat pedeapsa păcatelor lor? Este vorba despre sămânța sfântă. Este vorba despre urmașii sfinți. Sunt aleșii Tatălui. Mireasa Fiului. Vedeți, acest lucru

schimbă absolut totul. Dacă crezi că există undeva un fel de ispășire potențială care plutește în jurul lumii, și doar trebuie să-i convingi pe păcătoși să și-o însușească, să profite de ea, atunci evanghelizarea ajunge să fie abordată complet diferit. Totul devine dependent decât de iscușiți suntem să lucrăm asupra voynței păcătosului pentru a-l convinge să își însușească această ispășire, care este doar potențială.

Dar trebuie să îți pui întrebarea: Cine primește creditul sau meritele pentru acea mântuire? Mie nu mi se pare o modalitate prin care Dumnezeu să fie glorificat. Vedeți, avem de-a face cu ideea că ispășirea lui Isus este nelimitată în aria ei de cuprindere, dar foarte limitată în efectul ei. În fapt, ea nu este suficientă pentru a te mântui. Nu este uimitor acest lucru? Isus a murit pe cruce, a plătit pedeapsa pentru păcatul tău și, conform acelei teologii, aceste lucruri nu sunt suficiente pentru a fi mântuit. Trebuie să faci ceva pentru a finaliza acest lucru, ceea ce mie mi se pare a fi mântuire prin fapte. Dar cum va putea oare păcătosul să facă acel lucru, când el este total incapabil să facă acel lucru și lipsit de dorință pentru asta? El este mort în greșeli și păcate și orbit de Satana. Așadar, știm că nu toți oamenii vor fi mântuiți. Ispășirea este limitată în aria ei de cuprindere, iar întrebarea este: Cine o limitează? Cine a limitat ispășirea? Răspunsul corect este: Dumnezeu.

Știu că acest lucru este greu de digerat uneori. Dar Dumnezeu a făcut asta. Există un Iad, și majoritatea oamenilor din această lume vor sfârși acolo. Aceasta este realitatea. Doctrina cu adevărat dificilă, dar reală, este doctrina pedepsei veșnice.

Dacă n-ar exista Iadul, n-ar fi nevoie să dezbaterem asupra acestor aspecte, ar fi doar niște chestiuni academice. Dar Dumnezeu este Cel care decide pe cine va mântui și care îi alege pe cei pe care îi va mântui înainte de întemeierea lumii.

Nu pot pur și simplu să privesc la cruce și să-L văd pe Isus strigând de pe aceasta, „abia acum începe”. Ce? „Este doar potențială jertfa Mea”. Nu asta a spus El, nu-i așa? A fost moartea lui Hristos o plată deplină și completă făcută înaintea lui Dumnezeu, spre satisfacerea mâniei Lui drepte pentru anumiți oameni, cei aleși? Sau a fost ea o plată potențială, aplicabilă de fapt nimănui? O plată reală, dar pentru nimeni; o plată potențială pentru toți.

LUMEA PENTRU CARE A MURIT HRISTOS

Haideți să privim la Scriptură și să vedem cum putem înțelege acest lucru. Vom privi la aceasta pe scurt. Va trebui să ne uităm la anumiți termeni. În primul rând, să luăm termenul „lume”. Toți oamenii vor veni să spună, „Stai un pic, stai un pic, ce este atât de greu de înțeles cu privire la ce înseamnă *lumea*?” Dați-mi voie să vă ajut un pic în acest sens. Exercițiul nostru va fi asemenea unui concurs biblic la care participați când erați copii. Vreau să trecem rapid prin aceste lucruri.

Am menționat cuvântul „lume”. Atunci când auzim acest cuvânt, ne gândim că el are sensul fiecărui individ care a trăit vreodată. Dar acest lucru nu este biblic. Iată ce spune Ioan 1:9: „Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe

orice om, venind în lume”. Ce sens are acest cuvânt aici? Ce înseamnă să vină lumina în lume? Înseamnă asta că El a venit la absolut fiecare ființă omenească de pe fața pământului? Nu, ci înseamnă doar că El a intrat în lumea omului. El a ajuns în lume. A fost în tărâmul oamenilor. „Lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut” (Ioan 1:10). „Lumea” este un termen folosit cu sensul de omenire, sau de lume creată. El a ajuns în lume, Dumnezeu în trup omenesc. Nici vorbă de fiecare individ de pe planetă, ci aici sensul este de ordine creată, de omenire. Așadar, puteți vedea aici cuvântul „lume” cum este imediat definit cu un sens restrâns.

Să luăm următorul verset, Ioan 1:29: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” Trebuie să definim și acest termen imediat, nu-i așa? Dacă El a îndepărtat păcatul lumii, atunci fiecare individ ar trebui să fie mântuit. Toți ar trebui să aibă păcatul iertat. De aceea, trebuie să clarificăm imediat cuvântul „lume”. Și cum îl clarificăm? El a venit în acest tărâm omenesc, a venit în această creație, a venit în umanitate pentru a îndepărta păcatul. Și, evident, în viitor, El va îndepărta complet acest păcat în cerul nou și pământul cel nou.

Dar observați că acest lucru este în mod clar limitat. El nu a venit pentru a îndepărta păcatul fiecărui individ. Mergeți înapoi la versetul 11: „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit”. Iată ce spune și versetul 12: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. Așadar, îndepărtarea păcatului lumii este clarificată și limitată la toți cei care vor crede în El. Aceștia sunt

singurii care au căpătat dreptul de a fi iertați și de a deveni copiii lui Dumnezeu. Așadar, „lumea” este doar un termen generic având ca sens *omenirea, lumea* creată. Și acesta este felul în care acest termen trebuie înțeles.

În Ioan 3:16 avem din nou de-a face cu acest termen, în expresia „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea”. Ce am putea spune despre acest lucru, despre dragostea lui Dumnezeu? Cât de mare, cât de departe poate merge ea, cât de minunată și cât de profundă este? „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea”. Ce înseamnă această lume, cine este ea? Omenirea. El Și-a dat propriul Fiu, „ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El”. Ei bine, poți vedea imediat că termenul „lumea” este clarificat imediat. Dacă nu-l limităm, dacă nu îl clarificăm, ar trebui să ajungem să fim cu toții universalști, să susținem ideea că toți oamenii vor fi mântuiți. Dar știm că acest lucru nu poate fi adevărat, pentru că Biblia vorbește atât de clar despre judecată.

În capitolul 3 din Evanghelia după Ioan vedem că El a iubit omenirea, pe om în general. El a iubit oameni din toate no-rouadele, toate limbile și toate popoarele. El a iubit lumea și și-a manifestat dragostea față de lume într-un sens foarte general, în sensul harului comun și al ofertei Evangheliei, în sensul compasiunii. Dar dragostea Lui mântuitoare față de lume este limitată la cei care se găsesc în lume, în tărâmul omenirii, dar care cred. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine *crede* în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Din nou, Ioan 4:42, spune exact același lucru. „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine, și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii”. Aici textul nu spune că El este Mântuitorul *potențial* al lumii, ci că *este* Mântuitorul lumii. El este Mântuitorul lumii, iar termenul „mântuitor” nu este limitat, motiv pentru care tot ceea ce putem limita este termenul „lume”, pentru că nu putem limita cuvântul „mântuitor”. Așadar, El nu poate fi un Mântuitor potențial. Dacă vrei să protejezi conceptul universal de *lume*, vei ajunge să limitezi ideea de *mântuitor*. Cu adevărat acest lucru clarifică lucrurile, nu-i așa? Fie vei ajunge să limitezi efectul lucrării mântuitoare a lui Hristos, fie să limitezi aria de extindere a acesteia; ori una, ori alta.

El este Mântuitorul lumii în sensul următor: este singurul Mântuitor de care va avea vreodată parte această lume. El este singurul Mântuitor pe care-L va cunoaște vreodată rasa omenească. Lumea nu are niciun alt mântuitor. Și ceea ce este cu adevărat important să notăm este că, pe tot parcursul Evangheliei după Ioan, oriunde găsim expresii precum „Mântuitorul lumii”, „Dumnezeu a iubit lumea”, „El era în lume” și așa mai departe, trebuie să ținem minte faptul că Ioan se adresează unor oameni care trăiau într-un mediu plin de rasism împotriva Neamurilor. Iar ideea că Mesia venise pentru a mântui lumea era o idee foarte străină de acei oameni. Era o idee revoluționară.

Vedem același lucru în Ioan 6:33: „Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer, și dă lumii viața”. Vedeți că

aici este expresia „dă viață lumii”. Cărei părți din lume? Versetul 35 clarifică „Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată”. Vei avea viața dacă vii și crezi, indiferent din ce națiune de pe această planetă ești parte. El este Mântuitorul lumii. 1 Ioan 4:14 spune același lucru, cu sensul că Mântuitorul nu este limitat la populația de etnie evreiască.

Dar El este limitat. Este limitat la cei care cred, și asta întotdeauna. Ioan 6:51 prezintă aceeași idee a versetului din 6:33: „Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii”. El este viața pentru lume, dar pentru cine din lume? Spune în același verset: „Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac”.

Mântuirea este întotdeauna limitată la cei care cred, prin credință. Vedeți acest lucru din nou prezentat de-a lungul întregii Evanghelii după Ioan. În Ioan 12:47-48 vedem că acest termen trebuie să fie limitat: „Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea”. Și este evident că acest lucru nu înseamnă că El va mântui pe fiecare om care a trăit vreodată, ci înseamnă că El extinde mântuirea Sa peste orice oameni, indiferent de rasă, culoarea pielii, sex sau alte criterii, peste tot felul de oameni de pe întreaga planetă, din omenire în general.

Priviți apoi la capitolul 14:22. Întâlnim aici o altă ilustrație a felului în care trebuie să limităm întotdeauna sensul

cuvântului „lume”. Iată, aici îl vedem pe Iuda în Ioan 14:22: „Iuda, nu Iscarioteanul, I-a zis: „Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă și nu lumii?””. Ce credeți că a vrut să spună Iuda prin acele cuvinte? Ce a vrut să spună prin expresia „Cum se face că Te vei arăta nouă și nu lumii?” Cu siguranță că n-a vrut să se refere la fiecare ființă omenească de pe planetă. Sensul de aici este lumea largă, omenirea în general, oamenii de dincolo de acest grup restrâns, publicul general.

Isus însuși a lăsat să se înțeleagă limitările cu privire la termenul „lume”. Priviți la capitolul 17 din Evanghelia după Ioan, un capitol foarte important. Isus se roagă, și iată, în versetul 6, se spune că se roagă pentru „oamenii, pe care Mi i-ai dat din lume”. Mergeți apoi la versetul 9: „Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume”. Acolo vedeți că Isus nu mijlocește pentru lume, ci pentru cei pe care Dumnezeu i-a dat *din această lume*. Din nou, trebuie să limitați termenul sensul termenului „lume”. Isus însuși face acest lucru.

În Ioan 17:15, El se roagă pentru cei ai Lui și spune: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău”. Aici, El înțelege lumea ca orizont al lucrării Sale, cu toate păcatele ei. În versetul 16, El spune „Ei nu sunt din lume”, după care, în versetul 18, spune „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume”. Isus știa că existau limitări ale termenului „lume”, având sensul general de *omenire, dincolo de Israel*, având sensul de cuprindere a tuturor popoarelor și limbilor în aria mântuirii. Lumea este un termen întotdeauna limitat, neexistând nicio situație în care am putea spune dogmatic că înseamnă fiecare ființă ce a trăit vreodată pe fața pământului.

În fapt, în Ioan 12 – nu puteam să nu vă ofer și acest exemplu, căci tocmai mă gândeam la el – în Ioan 12:19, fariseii deveniseră din ce în ce mai preocupați în legătură cu Isus, așa că se spune că: „Fariseii au zis deci între ei: „Vedeți că nu câștigați nimic: iată că lumea se duce după El”. Ei bine, ce credeți că voiau ei să spună prin asta? Se refereau cumva la fiecare ființă omenească ce trăise vreodată pe pământ? Nu, căci acest termen este întotdeauna limitat.

În Luca 9:25, Isus spune „Și ce ar folosi un om să câștige toată lumea”. Ei bine, și aici termenul este limitat, pentru că niciun om nu va ajunge vreodată să stăpânească întreaga lume.

Așadar, înțelegem foarte simplu din contextul versetelor că termenul „lumea” trebuie să ne conducă dincolo de provincialism, de definiția lui îngustă, de rasismul iudaic, pentru a ajunge la conceptul că aria de cuprindere a ispășirii trece dincolo de poporul evreu și ajunge pentru toate timpurile și la toate națiunile.

În Romani 11:15, Pavel spune că respingerea poporului Israel a adus împăcarea lumii. Și, din nou, Pavel nu crede nici măcar o clipă că acest lucru ar însemna împăcarea fiecărei persoane, a fiecărui individ care a trăit vreodată pe pământ. Ceea ce el voia să spună era că respingerea poporului Israel a făcut posibil ca biserica să fie altoită în Hristos și astfel să fie formată din Evrei și Neamuri.

Evreii aveau o mare dificultate în a accepta acest concept. Este motivul pentru care apostolii au fost șocați de realitatea că Domnul făcea o lucrare printre Neamuri. Vă amintiți

cartea Faptelor Apostolilor? În capitolul 10, ni se spune că Duhul Sfânt a venit asupra lui Corneliu, în timp ce Petru vorbea, și toți au fost „uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri”. Ei bine, avem de-a face cu aceleași forme de provincialism. Evanghelia n-a fost niciodată gândită pentru a fi limitată la poporul Israel. Același lucru este relatat și în Faptele Apostolilor 15:6, ca și în versetele care urmează. Putem să reținem, de exemplu, versetul 7: „După ce s-a făcut multă vorbă, s-a sculat Petru și le-a zis: „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă. Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință”. Acest lucru era greu de acceptat de către Evrei, anume că Evanghelia trecea dincolo de lumea iudaică și era disponibilă întregii omenirii, oamenilor din orice limbă, orice seminție, ce popor și orice națiune. Așadar, atunci când întâlnim termenul „lume”, trebuie întotdeauna să-l clarificăm.

Mai există un pasaj sau două care au nevoie de atenția noastră. Voi comenta pe scurt asupra acestora. Primul este cel din 1 Ioan 2, versetele 1 și 2: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire [propitiere, n.tr.] pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”. Ce spun aceste versete? Că „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre” – din nou, acesta este un context evreiesc – „și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”. Esența din acest pasaj este

aceeași ca și cea pe care el a reiterat-o în mod repetat și pe care am observat-o și în cartea Faptelor Apostolilor, ca și în Epistola lui Pavel către Romani, în capitolul 11: anume că Evanghelia nu este limitată la Evrei.

Pentru că veni vorba, *propitierea* este un cuvânt foarte clar și plin de putere, în limba greacă termenul folosit fiind *hilasmos*. „Propitiere” are sensul de stingere concretă a mâniei drepte a lui Dumnezeu. Nu este vorba aici despre o acțiune potențială, posibilă. Este un cuvânt care denotă o faptă concretă. Mai poate fi tradus și prin „satisfăcută”. El însuși este împlinirea acestei lucrări. Isus a rezolvat această problemă. El Îl propițiază pe Dumnezeu, Îl mulțumește pe Dumnezeu, stinge mânia lui Dumnezeu cauzată de păcatele noastre. Și nu doar pentru păcatele noastre, ca popor limitat, ci pentru ale întregii lumi. Sensul este că nu există niciun fel de altă propitiere pentru oamenii din orice altă națiune decât aceea care este propitiere pentru noi.

Dacă acest verset ar fi avut sensul de satisfacere a mâniei lui Dumnezeu pentru orice persoană care a trăit vreodată, atunci termenul „lume” este mult prea puternic pentru a avea doar un sens *potențial*. Stingerea mâniei trebuie să fie lucru real, concret, pentru că implică satisfacerea dreptății și a mâniei. Dumnezeu a fost satisfăcut cu jertfa săvârșită în locul nostru. Nu mai rămâne de făcut nimic. Dragilor, moartea lui Isus a fost satisfacerea mâniei lui Dumnezeu. El a fost Mielul jertfit în acea zi finală a ispășirii, al Căruia sânge stropit înaintea lui Dumnezeu a reprezentat o satisfacere adevărată, reală și concretă a mâniei Tatălui. Propitierea este un cuvânt mult prea puternic

pentru a avea sensul unei lucrări potențiale, întrucât propițierea înseamnă îndepărtarea pe vecie a mâniei lui Dumnezeu față de păcătos. Acest lucru este valabil nu doar pentru noi, ci pentru orice om dintre Neamuri și pentru oricine altcineva care va crede.

În 2 Corinteni 5 – și vreau să tratez acest pasaj pentru că știu că, dacă nu o fac, veți veni să mă întrebați despre el – în acest pasaj, în versetul 19, se spune că: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine”. Și veți spune că, evident, aici avem de-a face cu împăcarea lumii. Oamenii vor întreba „n-a împăcat El aici întreaga lume?” Ce înțelegi prin termenul *lume*? Trebuie să ne amintim întotdeauna că acest termen trebuie clarificat, limitat. Altfel veți ajunge, așa cum am spus, la stadiul de universalisti, și ce te veți face cu acei mulți oameni care ajung în Iad? Dumnezeu împacă lumea cu Sine. Ce înseamnă asta? Iată ce spune pasajul nostru „neținându-le în socoteală păcatele lor”. Acest lucru nu este ceva *potențial*, ci este ceva *real, concret*.

Dumnezeu face *pace*. Dumnezeu nu face *pacea posibilă*. El nu îndepărtează o barieră care ar sta în calea împăcării. Dumnezeu nu oferă un fel de 80% din soluția la problemă, pentru a-i spune păcătosului să facă totul pentru a rezolva restul de 20%. El împacă cu Sine lumea în Hristos, adică în moartea lui Hristos, neținându-le în socoteală păcatele. Dați-mi voie, prieteni, să spun că atunci când nu vi se mai socotesc păcatele înseamnă că El a purtat nelegiuirea voastră pe deplin și sunteți liberi de orice fel de condamnare.

Dar aici n-avem de-a face cu o mântuire *posibilă*, ci cu o mântuire *concretă, reală*. Orice ar însemna *lumea* în acest pasaj, este vorba despre cei cărora nu li se mai socotesc păcatele împotriva lor. Este vorba de cei care, conform versetului 17, sunt făpturi noi în Hristos. Este vorba despre cei pentru care, așa cum spune versetul 21, „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi”. În locul cui? În locul celor care au fost împăcați cu Dumnezeu, așa încât ei să devină neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos.

În Biblie nu există ideea de ispășire potențială. Sensul este pur și simplu că nu există limitări rasiale, nu există limitări etnice. Aceste pasaje, care conțin termenul *lumea*, au toate o limitare. Este vorba despre *umanitate*, despre *omenire*, despre *lumea omenească*, despre acest *tărâm al lumii*, nu de toți indivizii care au trăit vreodată. Această idee ne-a fost vândută încetul cu încetul, de-a lungul anilor. Am ajuns să credem, pas cu pas, că Hristos n-a plătit totul, că El nu ne-a împăcat cu Dumnezeu, că El nu L-a satisfăcut pe deplin pe Dumnezeu, așa ca Dumnezeu să nu mai socotească păcatele împotriva oamenilor. Dacă acest lucru ar fi fost adevărat, dacă nu aveam de-a face cu o mântuire reală, n-ar mai trebui să existe Iad, pentru că nu mai poate exista vreo pedeapsă. Dar ce s-ar alege de Dumnezeu? Ar mai fi oare El un Dumnezeu drept? Nicidecum.

CEI TOȚI PENTRU CARE A MURIT HRISTOS

Ei bine, puteți spune, „da, dar Biblia spune „toți”, Biblia spune „toți”. Știu că ea spune „toți”.” Da, Biblia folosește acest

termen. Vreți să aruncați o privire peste câteva dintre aceste exemple în care versetele conțin termenul „toți”? Haideți să privim la câteva dintre aceste versete. Am aici o listă de aproape 45 de pasaje biblice. Putem să luăm oricare dintre aceste pasaje și vom ajunge în curând la o concluzie.

Haideți să analizăm Romani 5:18, un pasaj foarte important: „Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii”. Acea unică încălcare de poruncă a fost a lui Adam, corect? Și i-a afectat pe toți. „Tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața”. Dacă nu suntem atenți în acest verset, dacă facem paralelele într-un fel greșit, ajungem la o concluzie de genul: „toți oamenii au fost afectați de păcatul lui Adam și au devenit păcătoși, prin urmare toți sunt afectați de lucrarea neprihănită a lui Hristos, și devin neprihăniți”. Problema legată de această idee este că ea nu este adevărată.

Există o singură ilustrație aici. Și este aceasta: argumentul este că Pavel vorbește despre impactul lucrării lui Hristos, de felul în care lucrarea lui Hristos este lucrarea răscumpărătoare pentru toți cei care cred. Întrebarea care răsare în mintea cititorului va fi aceasta: „Cum poate avea actul unui singur om un efect atât de mare? Cum se poate ca actul unui om să aibă implicații atât de uriașe?” De aceea, Pavel face pur și simplu o paralelă. „Iată, prin păcatul unui singur om, toți oamenii au murit. Toți oamenii care s-au născut ființe muritoare, au murit. Și tot așa, prin neprihănirea unui singur om, toți cei care au de-

venit neprihăniți sunt neprihăniți”. Iar el merge până acolo încât schimbă terminologia în versetul 19, unde spune, pentru a ne asigura să nu ne gândim că acel „toți” are sensul inclusiv – „după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți”. Și eu cred că el a pus aceste cuvinte acolo tocmai pentru a ne feri de o înțelegere greșită a versetului 18, care să ne ducă la concluzia că toți oamenii vor fi mântuiți. Și apoi, pentru ca noi să nu devenim confuzi, el înlocuiește termenul „toți”, cu termenul „mulți”. El a dorit să ilustreze faptul că lucrarea unui singur om, efectele faptelor unui singur om se transferă la toți cei care sunt provin din acel om. Așadar, folosirea termenului „toți” este clarificată în context.

Să mergem apoi la Romani 8:32. Aici găsim din nou termenul „toți”: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți”. Cine sunt acei „toți” de aici? Hristos a fost dat pentru noi toți. Unii oameni vor spune că El i-a eliberat pe toți oamenii din întreaga lume. Dar nu este adevărat. Vorbește el despre toți? La asta se referă Pavel când vorbește despre noi?

Ei bine, dacă mergem înapoi la versetul 31, vedem că acolo scrie: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?”. Cine sunt acești „noi” de aici? Orice persoană din întreaga lume? Este Dumnezeu de partea oricărui om din întreaga lume? Nu, ci avem de-a face cu un „noi” care trebuie definit. Cine sunt acești „noi” de partea cărora este Dumnezeu? Iată despre ce este vorba. Versetul 29 ne clarifică: „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său”, apoi versetul 30 adaugă, „pe

acea pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit”. Este vorba despre acei „noi” care au fost predestinați, chemați, justificați și glorificați. Exprimat într-un alt fel, versetul 33 spune: „Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu?”. Este vorba despre cei aleși, aceștia sunt acei „noi”.

În a doua Epistolă către Corinteni, capitolul 5, versetul 16, descoperim folosirea unui limbaj foarte asemănător celui din Romani 5, așa încât putem compara cele două texte. Aș vrea să mergeți la versetele 14 și 15: „Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei”. Aici, „toți” este un termen ce trebuie clarificat. Urmăriți această explicație cu atenție.

„Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți.” Oamenii spun, „O, El a murit pentru toți. El a murit pentru întreaga lume, pentru fiecare persoană din toată această lume”. Dar a murit El oare pentru toți? Nu. „Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit.” Acești toți pentru care El a murit, au murit și ei. Ce înseamnă asta? Ei bine, atunci când vii la Hristos, îți amintești că ai murit, nu este adevărat? „Am fost răstignit cu Hristos”. Ai murit în El.

Astfel, „Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit”. El a murit pentru toți cei care au murit în El. Versetul 15

arată că „El a murit pentru toți”. Cine sunt acești *toți*? Toți cei care trăiesc. El a murit pentru toți cei care au murit și care trăiesc acum în El. Pentru aceștia a murit și a înviat El, așa cum arată a doua parte a versetului 15 – *în locul lor*.

Am putea să căutăm să înțelegem și sensul cuvântului „*mulți*”. El are unele utilizări interesante și vei descoperi o mulțime de referințe la acest cuvânt.

Am văzut deja soluția la această dilemă în Romani 5, așa încât putem compara diferite pasaje, iar acela spunea că Domnul a murit nu pentru *toți*, ci pentru *mulți*. Aceasta este o altă modalitate de a ajunge la aceeași idee, anume că „*toți*” are sensul de „*toți*” într-un sens larg, iar „*mulți*” având ca sens „*mai puțin decât absolut toate persoanele*”.

În Evrei 9 se spune „Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora”. Extraordinară afirmație: jertfit pentru a purta păcatele multora. N-avem prea mult de lucru cu aceste cuvinte, decât să înțelegem în context felul în care termenii trebuie înțeleși.

Iată ce spune în Matei 20:28: „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. Pentru *mulți*. Cine sunt acești *mulți*? Toți cei care vor crede. El a fost în mod concret dat ca preț de răscumpărare. El a făcut satisfacerea reală a dreptății lui Dumnezeu. El a împlinit în mod *real* ispășirea. El a împlinit *concret* ispășirea pentru cei care vor crede.

PENTRU OILE MELE

Dacă am vrea să punem aceste cuvinte într-un limbaj angelic, ar trebui să ne întoarcem la afirmația îngerului către Iosif: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune Numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”. Biblia nu vorbește nicăieri despre o mântuire *potențială*. El Își salvează poporul din păcatele lor. Și asta este ceea ce El va face când va veni. Va fi o mântuire reală pentru poporul Său.

Apoi avem pasajul din Ioan 10:11: „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi... Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine... Eu Îmi dau viața pentru oile Mele.”

În Ioan 11:50, „oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul?”. Acestea sunt cuvintele lui Caiafa. Dar evanghelistul adaugă: „Dar lucrul acesta nu l-a spus de la el; ci, fiindcă era mare preot în anul acela, a prorocit că Isus avea să moară pentru neam. Și nu numai pentru neamul acela, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți”. Extraordinar, ce afirmație! Ați înțeles? Isus a murit. Isus a murit nu doar pentru Evrei, ci pentru a aduna într-un singur Trup copiii lui Dumnezeu răspândiți peste toată fața pământului. Aceștia sunt cei pentru care El a murit.

În capitolul 5 din Epistola către Efeseni, scrie: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”. El a plătit prețul pentru Mireasa Lui, Biserica Lui. El a răscumpărat-o.

A fost o răscumpărare *particulară*. El ne-a ales în Sine înainte de întemeierea lumii. Ne-a predestinat. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi”. Noi suntem – îmi place asta – suntem cei „câștigați de Dumnezeu” (Efeseni 1:14). Suntem un popor al Lui, în posesia Lui.

În Tit 2:13, citim că noi „[așteptăm] fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui”. Cine a fost acel popor? Poporul pe care Dumnezeu l-a ales înainte de întemeierea lumii și l-a dat Fiului Său în calitate de Mireasă a Lui.

Petru spune, „El a purtat păcatele noastre în trupul Său” (1 Petru 2:24). El spune că „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu”. El nu a murit pentru a aduce doar *potențial* un popor înaintea lui Dumnezeu, ci a murit pentru a ne aduce *în mod real* la Dumnezeu. El a murit pentru a satisface

cerințele lui Dumnezeu. El a murit pentru a răscumpăra sămânța cea sfântă, urmașii cei sfinți.

Un ultim pasaj pe care vreau să îl analizăm este cel din Evrei 10:29, pentru că știu că mă veți întreba de el. Vreau să îl clarificăm. Iată ce spune acel text: „Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului?”. Unii oameni vor întreba ceva de genul acesta: „Stați un pic. Textul spune acolo că unii oameni vor fi pedepsiți, aceia care îl calcă în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, și privesc ca necurat însăși sângele legământului, iar textul spune că aceștia fuseseră sfințiți”.

V-aș putea ajuta în legătură cu acest verset? Luați-vă creionul în mână și faceți o mică remarcă – așa încât să citiți acolo că este vorba despre o persoană diferită. Versetul nu vorbește despre păcătoși că sunt sfințiți, ci este vorba despre Hristos, despre sângele prin care El a fost pus deoparte ca jertfă a legământului. „...Va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care El a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului”.

Ei bine, cineva ar putea să vină înainte cu un verset precum cel din 2 Petru 2:1 și să spună despre acesta că acei oameni reprezentați acolo, care erau apostatați, se lepădaseră de Stăpânul care i-a răscumpărat. Dar este evident că acolo există un sarcasm, pentru că acești oameni pretinseseră că erau adevărați credincioși, ei clamaseră că erau învățători autentici. Ei se infiltraseră în biserică în calitate de învățători mincinoși, iar Petru

spune, „voi v-ați lepădat acum de Stăpânul care pretindeați că v-a răscumpărat”. Noi știm că Stăpânul n-a plătit prețul pentru ereticii care vor fi condamnați.

CONCLUZIE

Așadar, cum putem sumariza învățătura noastră?

Moartea lui Hristos a fost și a reprezentat o satisfacere reală, adevărată, concretă și autentică a dreptății divine. Ea a reprezentat o plată adevărată și o ispășire reală deplină, actuală, nu potențială, și a fost plătită de Hristos lui Dumnezeu, pentru toți cei care aveau să fie credincioși în El. Și asta pentru că ei fuseseră aleși și răscumpărați prin puterea lui Dumnezeu. Moartea lui Hristos a fost, așadar, definită, particulară, specifică și reală pentru aleșii lui Dumnezeu, limitată în aria de răspândire prin planul suveran al lui Dumnezeu, dar nelimitată în efectul și puterea ei. Pentru toți asupra cărora ea s-a aplicat, ispășirea este deplină în puterea ei, sau va fi în viața fiecărui individ ales.

Ea este lucrarea lui Dumnezeu. Este lucrarea lui Hristos, care a împlinit răscumpărarea, pentru că El nu a făcut răscumpărarea *posibilă*, pentru ca apoi ea să fie finalizată de către păcătos. Hristos a *obținut* mântuirea pentru toți cei pe care Dumnezeu îi va chema și îi va justifica. Nu *păcătoșii* limitează ispășirea, ci *Dumnezeu*. Isus a luat în mod concret și pe deplin pe deapsa pentru toți cei care aveau să creadă vreodată în El.

Ce înseamnă asta pentru tine? În primul rând, ar trebui să te bucuri pentru că prețul a fost plătit pe deplin pentru tine. Nu trebuie să activezi tu ispășirea. Tu ești un trofeu al harului lui Dumnezeu.

În al doilea rând, mergi și evanghelizează-i pe cei pierduți cu bucurie, știind că există o sămânță sfântă acolo, o sămânță pentru păcatele căreia Hristos a plătit deja prețul, așa încât este bucuria și privilegiul nostru de a fi instrumente în mâna lui Dumnezeu pentru a ajunge la acești oameni.

Tată, îți mulțumim pentru timpul petrecut în acest studiu, și te rugăm să faci așa încât să ne bucurăm în orice sens de măreția mântuirii făcută de Tine. Te rugăm în Numele lui Hristos. Amin.